

Явлението на Духа

А всекиму се дава явлението на Духа за полза."I.Кор. 12:7.2

Има много въпроси, които занимават човешкия ум, много, с които човечеството се е занимавало и в миналото; такива въпроси ще има и в бъдеще. Ще ви дам едно кратко определение на понятието "дух". Много умове имат смътно понятие за духа. Даже и в ума на хора, които притежават обширни знания, това понятие е смътно.

Ще попитате: "Как е възможно човек да бъде учен, а неговите понятия за духа да бъдат смътни"? Аз отговарям: много естествено. Ако бяхте лишени от зрение и имаше пред вас една картина, вие щяхте да имате за нея твърде смътно понятие. Следователно, и на учения човек понятието за духа може да бъде смътно. Когато разглеждаме този въпрос, трябва да имаме предвид, дали притежаваме съответните чувства и способности да дойдем в съприкосновение със самата действителност на нещата; защото може да имаме понятие за света и неговите наредби пряко или косвено, но тия наши понятия ще се различават в единия и в другия случай. Ще ви дам един кратък превод на думата "духъ". На български тази дума има четири букви. Ако вземем буквата д, тя образува три ъгъла и отдолу буквата п; трите ъгъла показват триединството на Бога, трите сили, които се проявяват. Буквата у и двата пръста, показалецът и средният сложени нагоре, показват, че човешката ръка нещо работи. Буквата х, кръстът и това е проявлението на онази сила, която действа в четири направления: едната линия, която отива нагоре и другата, която я пресича, показват човешкото проявление, т.е. двете сили, които не са съгласни, които се кръстосват. Като посочим един пръст нагоре, това показва, че посочваме към Бога, а когато човек дойде в разрез, това е другата линия на кръста, значи, духът слиза и определя туй противоречие между Бога и Неговите деца. Буквата ъ означава равновесието на човешкия ум, който иска да даде на хората да разбират основните закони. Това тълкуване аз вадя от самите букви на думата. Сега, другото тълкуване на духа е: проявлението на неговата същина. Вземете, например светлината, която слиза отгоре и това е Духът. Слънцето не знаем какво е; учените казват, че то се намирало на 92 милиона километра далеч от земята; може да е толкова и не знаем; но може да има в това изчисление няколко милиона километра разлика. Ако решим да проверим, въпрос е, дали ще го намерим на тази точка, която ни определят учените. А какво е вътрешното състояние на слънцето и дълбока философия. Едни казват, че било топло, други и твърдо. Може да е вярно, и едното и другото. Но за светлината, която слиза, ние вече имаме реално понятие, защото виждаме туй, което слиза от слънцето и разкрива пред нашите очи цялата земя с всички предмети на нея. Светлината е Дух, Който слиза от слънцето и има пряко съприкосновение с нашия живот. На това слънце можем да уподобим и Духа. Той няма да влезе инак, защото, ако слезе, ще разтопи, подобно на слънцето, всичко това, което виждаме около нас; то ще стане на прах и пепел, или пак ще се обърне в газообразно състояние. Затова Бог казва: "Аз няма да вляза, а ще изпратя през пространството Своя Дух, да принесе на хората Моето благословение." Ето защо Бог не иска да слезе при нас, а изпраща Духа си и светлината. Този Дух, тази творческа способност е именно, която гради в нас. Всичко, каквото притежаваме, Нему се

дължи. Тази разумна сила, която се проявява от Бога, учените хора я определят във вид на закони, на сила, на сродства между елементите и т.н. и дават и разни имена. Но то е една същност разумна, която работи; то е Дух, Който създава закони.

Духът има пряко общение с нашата душа. Именно чрез промените, които стават в нашия душевен мир, ние добиваме понятие за Неговия произход. Без душата не щяхме да имаме никакво схващане за Духа. Душата със своя начин на мислене представлява в нас Божествения свят. И ако има у нас нещо Божествено, то е светлата душа, която мисли. Ето защо, когато говорим за човека, трябва да разбираме нея. Отделете от човека разумната душа, той става формено животно с четири крака; по нищо повече не се различава: яде, спи, има всички нужди и слабости на животното. Духът се проявява в човешката душа. Поради това, човек, в различие от другите същество, ходи прав. Защо другите животни не ходят изправени? Защото са в разрез с Господа. Където те ходят на четири крака, то показва, че тяхната воля е в контраст с проявлението на Бога. Ще минат, може би, хиляди години и те ще достигнат онзи етап на човека, да се издигнат и се изправят. Ние сме се издигнали сравнително и се стремим да се издигнем повече, защото искаме да се приближим до Бога и да бъдем в съгласие с Него. Има желание у нас да вървим по Божествения път. И ако правим грешки, правим ги не по зла воля, а по други причини, които лежат в нашето минало.

Сега, казва се, че този Дух се дава всекиму за полза; в какво именно се състои тази полза? Самата дума "полза" има известно съдържание, защото всички работят за полза. Работникът копае лозе, но чака да му платят надница 2и3 лева; жената работи нещо за мъжа, но и тя очаква от него нещо за Великден, за Рождество Христово, за големите празници, за летния сезон и всеки все за полза работи. Някои мислят, че животът е много идеален; но какво те смятат за идеален живот? Аз разбирам идеалния живот така: да има хармония, съгласие във всички наши отношения. Някои искат да живеят на Небето; но къде е Небето? Под думата "небе", разбирам едно състояние, където съществува пълен порядък, където хората спазват своите права и задължения един към други. Искат един човек да напредне, но ти му пречиш, ти го задържаш в напредъка, като му налагаш свои права, когато трябва да съзнаеш, че имаш към него задължения. Прочетената от мене глава из Евангелието показва какви трябва да бъдат нашите отношения. "Но има известни безсмислени неща там" и ще кажете. Една руска поговорка казва: "И в безпорядок есть порядък" и в безобразието има благообразие, ще кажа.

Ще приведа една аналогия, за да разберете откъде произтичат кривите понятия за нещата. Например давам някому орех и му казвам да прави изследване върху него. Един ще направи изследване върху вкуса му, ще опита неговата външна зелена обвивка, ще го ухапе и ще го хвърли. Давам ореха на друго лице, то вече доста благоразумно, сменя горната, зелената му обвивка, обаче, като опитва втората, изпотрошава си зъбите и го захвърля и той. Давам ореха на трето лице; то, обаче, още по-благоразумно, махва най-горната обвивка, счупва с камък костеливата черупка, изважда ядката и я изяжда. Ако съберем тия трима и ги попитаме какво нещо е орех, единият ще каже, че орехът е плод стипчив, лют, отровен; вторият и че е плод корав, който чупи зъбите на хората, третият и че е нещо вкусно и приятно. Тази аналогия може да се приспособи и към нашите грешки: всички неща в света са облечени с обвивки и ако нямаме достатъчно знания, ние няма да намерим същността. Храната е потребна за тялото, но потребна е храна и за ума и душата; ще рече, трябва двояко да се храним. И когато говорим, че не е хубаво човек да преяде, разбираме, че еднакво трябва да се хранят тялото, умът и душата. То е цял трояк кръг, който образува човека. Ето защо и тримата ония, които се произнесоха за ореха, не са достатъчно умни. Онзи, който изяде

ореха, мисли, че е най-умният. Не! Давам ореха на четвърти, той взима, но, вместо да го изяде, го посажда и след 10 или 15 години същият този орех дава хиляди орехи. Тъй че, имаме четири категории хора в света, които мъдруват: едни казват: "Светът е калпав, развратен, не заслужава да се живее"; други казват: "В него царува егоизъм, по-лош не може да бъде"; трети: "Светът е хубав, приятен"; те са по-близо до истината. А четвъртите, кои са? Ония, които са влезли в Божественото училище и са почнали да се учат, т.е. да насаждат хубавите неща. Най-отличното понятие за човека е да знае, че земята е Божествено училище, в което е поставен да се учи, да се научи да сменя горната и долната обвивка на ореха, черупките и да не изяде ореха, а да го насажда. И когато научи свойствата на всички неща, ще разбере същинския смисъл на земния живот. И както един господар праща слугите си на лозето да работят и им дава хляб и инструменти, потребни за работа, тъй и Бог е дал на човека мозък, като инструмент за работа. За какво го е дал? Камъни ли да чупи или да изпитва горчивата черупка на ореха? Не, но да се научи да насажда ореха. "Нима ще ми стане по-добре, ако насаждам само орехи", ще каже някой, "няма да му стане по-добре". Под думата "орех" трябва да разбираме добрите мисли, желания и действия, които можем да посадим у другите. Тази работа ще ви донесе благоденствие. Когато в постигане на едно ваше желание срещнете известна съпротива, недейте се отчайва и недейте го захвърля: Бог е облякъл една мисъл в 3и4 дрехи и може едната да не е благоприятна, но другата ще бъде благоприятна. Ако снемете лошата дреха, ако посадите вашите мисли в добра почва, те без друго ще дадат добър плод. Аз тъй гледам на света. Злото е привидно; те са външните обвивки на нещата. И хората са привидно лоши. Не че не са лоши, лоши са, но по същина пак не са лоши, защото от Бог зло не може да излезе. Лошото произлиза от известни наши отношения, които имаме в света. Две фамилии живеят в една къща, където има четири стаи; едната фамилия има повечко деца, другата по-малко, почнат да спорят първо за стаите, кой колко стаи да вземе и виж, изведнъж се скарали. Питам: защо е това скарване за стаи? То е съвсем нищожна причина. И почне едната фамилия да говори по адрес на другата фамилия. "Те са хора неразбрани", а и втората по адрес на другата и също. А в действителност, и едната и другата са неразбрани, защото разбран човек никога не се кара. Тази дума "кара" произхожда от санскритски корен: да се караш значи да бъдеш в тъмнота. Хора, които са във виделина, не се карат. Известно проявление в нашия мозък помрачава нашите мисли и тогава следват лоши желания. Когато имаме светли мисли, ние сме готови да живеем в мир и съгласие; щом, обаче, дойде малко помрачение, готови сме да изменим нашите отношения. Та, злото произлиза от помрачаването на човешкия ум. Сега, понеже Господ знае, че на земята съществува известен мрак, който причинява вреда и мракът винаги причинява вреда: ако бихме живели постоянно в мрак, той щеше да атрофира всички наши чувства, очи, уши и пр., както има известни риби, които са живели с години в подводните пещери и са изгубили способността да виждат и Той е изпратил именно този Дух да реагира върху нас, върху нашите мисли и чувства, върху тялото, за да мислим правилно за нещата и да си съставим вярно понятие за тях.

На първо място, трябва да си съставим правилно понятие за себе си, сиреч, какво трябва да бъде нашето отношение към Бога. Според моето схващане, Земята е едно Училище само за индивидуалната човешка душа. Ако има нещо реално в света, то е човешката душа. Някои се питат: "Какво съм аз?" и Аз съм това, което мисли, това, което чувствава и желае. А всяка мисъл, всяко чувство и желание има и своята форма. Когато вие искате да направите едно оръдие, с което да убивате хората, как го приспособявате? Вземате известни практически съображения, какво трябва да бъде то и да бъде остро, да може да разрушава. Правите топка за играене на децата; правите ли я остра? Не. Правите я валчеста, гладка, за да не причини вреда на детето, защото всички неща,

които са остри, са вредни. Казват за някого, че имал изтънчен ум; да, ако е необходимо да воюва, трябва да има много тънък ум и взривни сили и където ударят, да съкрушат. Но, когато човек живее в мирно общество, каква нужда и каква полза има от такъв тънък и остър ум? Пък и ако сложите във военно време начело, човек с тъп ум, той също не е на мястото си. Ние сме изменили хода на нещата: сложили сме тъпите неща пред острите или пък обратното. Аз не казвам, че не трябва да се воюва на земята; воюването в природата има два принципа: един, който разрушава и друг, който гради. Но в единия и в другия, има постоянно изтощение. Ние не само когато любим, ами и когато мразим, се изтощаваме, защото онзи, който мрази, чупи камъни, а като изтощаваме живота в чупене на хиляди тона камъни, какъв смисъл ще има за нас животът? Когато постоянно мислим зло, постоянно трошим камъни. На Господа, впрочем и този материал е потребен: Той ще използва нашия труд да направи гладки пътища и хората косвено ще ни благодарят, че сме натрошили потребните за техния път камъни. Каквото и да вършим в света, нашият труд ще бъде полезен, ако не за нас, то за други. В единия случай, ако любим, вършим работа съзнателна, в другия случай несъзнателна и следователно, наградата не може да бъде една и съща.